

[Henry Christensen.]

dette lovforslags behandling, efter at der er opnået enighed blandt den meget store del af tingets medlemmer, giver sig til at stille visse ting i udsigt, afgive løfter, der må skabe forventninger om, at der indenfor den periode, i hvilken denne lov skal gælde, vil blive gennemført en lovgivning eller administrativt gennemført foranstaltninger i strid med, hvad man efter langsommelige og besværlige forhandlinger er nået frem til i udvalget. Bevares, det skal måske være den høje regerings og socialdemokratiets forhandlingsmetode overfor os: man forhandler med os, man forsøger at blive enig med os; vi når til enighed, og i samme øjeblik man er nået til enighed med os, siger man: vel, så tager vi det, og derefter søger vi gennemført videregående foranstaltninger med hjælp fra et andet flertal eller med en del af dette flertal, for en kortere eller længere periode indenfor den periode, hvor disse aftaler skal gælde. Hvis det er forhandlingsmetoden, skal man også vide, at så har man givet os sådanne forhandlingsvilkår, at det vil komme til at sætte sig spor også i tiden fremover. Det var dette parlamentariske ansvar, jeg gerne ville understrege overfor den højtærede undervisningsminister, der jo ikke overfor denne gymnasiastrepræsentation optrådte som socialdemokratisk agitator, men optrådte som ansvarlig minister med det ansvar, han har overfor det høje folketing.

Rasting: Må jeg have lov til på mit partis vegne med omskrivning af et gammelt bibelord at foreslå, at hver folketingssamling får nok i sin plage. Vi vil naturligvis ikke bestride den højtærede undervisningsministers ret til i ord og skrift at kæmpe for sine synspunkter med hensyn til disse problemer. Jeg vil gerne nu give udtryk for det, som jeg gav udtryk for i mine bemærkninger for nogle dage siden, at vi er glade for det opnåede resultat. Når vi ikke opnåede alt det, vi kunne ønske til fordel for ungdommen, ser vi det på baggrund af landets økonomiske situation og de finansieringsmuligheder, som var anvist. Men vi forbeholder os vor frihed til ud fra vore synspunkter, når sagen senere bliver taget op, at diskutere den uden nogen art af fordomme.

Søren Olesen: Jeg takker den højtærede undervisningsminister for udtalelsen om, at han betragter dette lovforslag som første etape og agter at gå videre ad den vej, man her er slået ind på. Det gør jo netop, at vor stilling bliver klar. Jeg havde overvejet frem og tilbage at give den højtærede minister en vis margin, men efter den udtalelse, der faldt her, forstår jeg, at vi har taget det rette standpunkt og ikke sidenhen, når ministeren kommer og søger udvidede bevillinger på dette område, skal til at tage et andet.

Undervisningsministeren (Bomholt): Det ærede medlem hr. Rasting sagde, at hvert folketingsår har nok i sin plage. Jeg er ikke utilbøjelig til at give det ærede medlem ret heri, men jeg er også på linie med det ærede medlems principielle syn, når jeg siger, at jeg naturligvis ikke standser mine bestræbelser for en fortsat forbedring af de studerendes kår. Jeg betragter gymnasiernes forhold som et uløst spørgsmål. Det står til os at løse det, og jeg vil naturligvis under mit parlamentariske ansvar tilstræbe en løsning.

Denne lovgivning har en varighed af 3 år; det vil sige, at jeg senest om 2 år må have et nyt forslag parat. Det vil atter sige, at jeg med vågen opmærksomhed må følge forholdene, og jeg vil navnlig på dette meget vigtige område, gymnasieområdet, have opmærksomheden henvendt på, hvad der kan gøres, for hele vort legat- og lånesystem svæver i virkeligheden i luften, såfremt vi ikke får gymnasieforholdene bragt i en sådan form, at ethvert barn fra et ubemidlet hjem med tryghed kan gå ind i studierne.

Jeg har naturligvis ikke til det ærede medlem hr. Henry Christensen afgivet et løfte. Det er jeg ikke berettiget til, og det gør jeg aldrig. Jeg kan jo umuligt vide, hvilket standpunkt det høje folketing til syvende og sidst vil tage. Det er jo tinget, der beslutter, men at jeg forbereder en beslutning i tinget, det er klart.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Jeg kan erklære mig tilfreds med den højtærede undervisningsministers sidste bemærkning om, at det er det høje folketing, der træffer de afgørende